

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2018/2

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2018 - 2

Zaaknummer: 17/2121/GA Datum uitspraak: 16 februari 2018	Disciplinaire straffen procedureel; Urinecontrole	Beslissing klager te degraderen naar het basisprogramma in dit geval onredelijk en onbillijk. Beroep gegrond en tegemoetkoming van € 5,=.(Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 1d)	Blz. 6
Zaaknummer: 17/2082/GA Datum uitspraak: 13 februari 2018	Disciplinaire straffen procedureel; Urinecontrole	In de Regeling urinecontrole penitentiaire inrichtingen is niet bepaald dat de betaling van het bevestigingsonderzoek ad € 75,= binnen 24 uur moet zijn verricht. Directeur heeft niet de conclusie kunnen trekken dat klager zou willen afzien van een bevestigingsonderzoek. Beroep directeur ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art 50, 51; Regeling urinecontrole penitentiaire inrichtingen art. 7)	Blz. 6
Zaaknummer: 17/2639/GA Datum uitspraak: 5 februari 2018	Disciplinaire straffen straftoemeting; Disciplinaire straffen aanleiding	Cumulatie van disciplinaire straffen voor verschillende feiten is mogelijk, tenzij sprake is van een sterke samenhang in tijd, plaats, verwijt en te beschermen rechtsgoed. In casu geen samenhang. Naar hun aard, herhaalde weigering plaatsing in meerpersoonscel, gaat het om verschillende feiten. Beroep directeur gegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw: art. 51, lid 3. Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing: art. 11a)	Blz. 7

<p>Zaaknummer: 17/2229/GM</p> <p>Datum uitspraak: 9 februari 2018</p>	<p>Medische verzorging behandeling; Inzage in stukken/dossier</p>	<p>Bevoegdheid inzien medische gegevens voor beroepscommissie volgt uit de Pm. Daarom daarvoor geen toestemming van klager vereist. Resistente ESBL-bacterie contra-indicatie voor operatie aan been. Aannemelijk is dat adequate medische behandeling is geboden. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28, 31)</p>	<p>Blz. 8</p>
<p>Zaaknummer: 17/2583/GM</p> <p>Datum uitspraak: 9 februari 2018</p>	<p>Medische verzorging behandeling</p>	<p>Niet gebleken dat inrichtingsarts zorgvuldige afweging heeft gemaakt over doorverwijzing naar medisch specialist i.v.m. klagers verzoek om refertilisatie. Beroep gegrond, aanbeveling om klager alsnog door te verwijzen naar uroloog, geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28; EVRM art. 8, 12)</p>	<p>Blz. 9</p>
<p>Zaaknummer: 17/4076/GV</p> <p>Datum uitspraak: 26 februari 2018</p>	<p>Strafonderbreking vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf</p>	<p>Voldoende komen vast te staan dat klager niet langer rechtmatig verblijf heeft in Nederland. Uit art. 40a van de Regeling en toelichting daarop kan niet worden opgemaakt dat strafonderbreking uitsluitend op initiatief betrokkene dient te worden opgestart. Dat klager heeft aangekondigd voorwaarde niet naar Nederland terug te keren niet te zullen nakomen, kan niet aan verlenen van strafonderbreking in de weg staan. Dit heeft tot gevolg dat tenuitvoerlegging straf zal worden hervat. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a).</p>	<p>Blz. 10</p>

<p>Zaaknummer: 17/2662/TB</p> <p>Datum uitspraak: 27 februari 2018</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing tbs</p>	<p>Slachtofferbelangen hebben geen overwegende rol gespeeld in beslissing plaatsing buiten de regio. Behandelingsovereenkomst en wens behandeling zo snel mogelijk te laten aanvangen, vormen onvoldoende reden af te wijken van regionale plaatsing. Geen contra-indicaties. Beroep gegrond. Opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 11; Beleidskader tbs dwang 2016)</p>	<p>Blz. 12</p>
<p>Zaaknummer: 17/1472/TB</p> <p>Datum uitspraak: 9 februari 2018</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel; Plaatsing/ overplaatsing longstay</p>	<p>Naar analogie van Awb doorzendplicht bezwaarschrift als beroepschrift. Gelet op driejaarlijkse toetsing van longstaystatus kan niet worden gesteld dat 'prospect of release' en 'possibility to review' niet mogelijk zijn. Geen aanleiding voor nader klinisch onderzoek. Klager ontvankelijk in beroep. Beroep tegen afwijzing verzoek overplaatsing ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 11, 58; Awb art. 6:15; EVRM art. 3, 5)</p>	<p>Blz. 14</p>
<p>Zaaknummer: 17/2611/JA</p> <p>Datum uitspraak: 23 februari 2018</p>	<p>Luchten</p>	<p>Incidenteel moet luchten in luchtkooi ook kunnen plaatsvinden als door verzuim van personeel te weinig personeelsleden aanwezig zijn om tijdens het luchten op de reguliere luchtplaats de veiligheid te kunnen waarborgen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 52)</p>	<p>Blz. 15</p>

<p>Zaaknummer: 17/2973/JA</p> <p>Datum uitspraak: 23 februari 2018</p>	<p>Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten</p>	<p>In november 2016 doseerprogramma opgelegd, waarbij via geleidelijke opbouw en positief gedrag naar samen draaien op leefgroep wordt toegewerkt. Wekelijkse verlenging ook in januari 2017 noodzakelijk wegens niet/ onvoldoende meewerken aan dat programma. Beroepen ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 23 lid 3)</p>	<p>Blz. 16</p>
<p>Zaaknummer: 17/3007/JA</p> <p>Datum uitspraak: 23 februari 2018</p>	<p>Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten</p>	<p>Verlenging inkomstenprogramma noodzakelijk wegens niet meewerken aan opbouw behandelrelatie. Opleggen en wekelijks verlengen doseerprogramma niet onredelijk wegens langdurig niet/onvoldoende meewerken aan programma. Beroepen ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 23 lid 1 en 3)</p>	<p>Blz. 18</p>
<p>Zaaknummer: 17/2613/JA</p> <p>Datum uitspraak: 23 februari 2018</p>	<p>Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten; Luchten</p>	<p>Voor nieuwkomers op ITA is inkomstenprogramma mogelijk door wet m.b.t. inkomstenprogramma op reguliere groep naar analogie toe te passen op ITA. Geen aanwijzingen dat individueel luchten in luchtkooi tijdens dat programma niet als luchten in de zin van de wet kan worden aangemerkt. Beroep w.b. inkomstenprogramma en klacht m.b.t. luchten ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj artt.22c, 23 lid 1, 53)</p>	<p>Blz. 21</p>

Zaaknummer:

17/2121/GA

Datum uitspraak:

16 februari 2018

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Schagen, J.
Holten, mr. A. van der
Groot, mr. A. de (secr.)

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen procedureel;
Urinecontrole

Samenvatting:

Beslissing klager te degraderen naar het basisprogramma in dit geval onredelijk en onbillijk. Beroep gegrond + tegemoetkoming van € 5,=. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 1d)

Rechtsoverwegingen:

Uit de stukken blijkt dat klager per 17 oktober 2016 is geplaatst in de p.i. Nieuwegein vanuit de p.i. Zwaag. In de p.i. Zwaag is geen promotiebesluit genomen ten aanzien van klager maar in het selectieadvies staat opgenomen dat klager groen gedrag vertoonde. Na overplaatsing naar de p.i. Nieuwegein is klager op 21 oktober 2016 geplaatst in het basisprogramma omdat het promotiebesluit ontbrak en de module KVV in 2013 voor het laatst was gevolgd. Anders dan de beklagerechter heeft overwogen kan het enkele feit dat de module KVV al geruime tijd eerder was gevolgd en het certificaat zijn geldigheid

had verloren en het ontbreken van een promotiebeslissing van de p.i. Zwaag niet zodanig zwaarwegend zijn, in het licht van het voor het overige groen gedrag, dat de directeur in redelijkheid heeft kunnen besluiten klager in het basisprogramma te plaatsen. Immers, uit voornoemde valt niet op te maken dat klager geen verantwoordelijkheid neemt voor zijn re-integratie, en evenmin heeft de directeur onderbouwd op grond waarvan na een eerder gevolgde module KVV deze module opnieuw gevolgd zou moeten worden door klager. Daarbij is onweersproken door klager gesteld dat hij bereid was deze opnieuw te volgen, maar daarvoor op de wachtlijst stond. De beroepscommissie zal dan ook het beroep gegrond verklaren en aan klager een tegemoetkoming toekennen, met inachtneming van het gegeven dat klager tot een volgende overplaatsing op 28 oktober 2016 in de p.i. Nieuwegein heeft verbleven.

Zaaknummer:

17/2082/GA

Datum uitspraak:

13 februari 2018

Beroepscommissie:

Meesters, mr.drs. J.P
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Bas, mr. C.M. van der
Kokee, mr. R. (secr.)

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen procedureel;
Urinecontrole

Samenvatting:

In de Regeling urinecontrole penitentiaire inrichtingen is niet bepaald dat de betaling van het bevestigingsonderzoek ad € 75,= binnen 24 uur moet zijn verricht. Directeur heeft niet de conclusie kunnen trekken dat klager zou willen afzien van een bevestigingsonderzoek. Beroep directeur ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art 50, 51; Regeling urinecontrole penitentiaire inrichtingen art. 7) Rechtsoverwegingen: Blijkens artikel 7, derde lid, Regeling urinecontrole penitentiaire inrichtingen dient de gedetineerde binnen 24 uur na kennisneming van de uitslag van het herhalingsonderzoek schriftelijk een verzoek voor een bevestigingsonderzoek in bij de directeur. Niet is bepaald dat ook de betaling van het bevestigingsonderzoek binnen die tijdsperiode moet zijn verricht. Niet is weersproken dat klager na de uitslag van het herhalingsonderzoek op 30 januari 2017 tijdig en op de juiste wijze om een bevestigingsonderzoek heeft verzocht. Blijkens het weekjournaal kondigt klager op 30 januari 2017 aan dat hij zijn zus zou bellen om geld over te maken voor het bevestigingsonderzoek. De beroepscommissie overweegt dat op grond van de omstandigheid dat dit bedrag niet binnen 24 uur op klagers rekening courant was bijgeschreven, niet de conclusie kan worden getrokken dat klager zou willen afzien van de mogelijkheid van een bevestigingsonderzoek. Bovendien kan op grond van het overgelegde overzicht van klagers rekening-courant worden geconcludeerd dat op 31 januari 2017 sprake was van een saldo van €

78,27, terwijl een bedrag van € 75,= voldoende is voor de bekostiging van een bevestigingsonderzoek. De directeur heeft hiervoor geen verklaring kunnen geven. Het beroep van de directeur zal daarom ongegrond worden verklaard

-----
Zaaknummer:

17/2639/GA

Datum uitspraak:

5 februari 2018

Beroepscommissie:.

Brand, J.G.A. van den
Mulders, M.J.
Nat, mr. M.M. van der
Groot, mr. A. de (secr.)

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen straftoemeting;
Disciplinaire straffen aanleiding

Samenvatting:

Cumulatie van disciplinaire straffen voor verschillende feiten is mogelijk, tenzij sprake is van een sterke samenhang in tijd, plaats, verwijt en te beschermen rechtsgoed. In casu geen samenhang. Naar hun aard, herhaalde weigering plaatsing in meerpersoonscel, gaat het om verschillende feiten. Beroep directeur ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw: art. 51, lid 3. Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing: art. 11a)

Rechtsoverwegingen:

Hoofdstuk IX van de Pbw bevat bepalingen (artikel 50 t/m 55) waarin de disciplinaire straffen zijn geregeld. De wet maakt het enerzijds mogelijk voor één feit meer straffen op te leggen,

maar geeft anderzijds ook beperkingen voor de cumulatie van straffen (artikel 51, derde lid, van de Pbw). Uitgangspunt is dat de bestraffing per feit plaatsvindt, maar de wet geeft geen aanknopingspunt voor beantwoording van de vraag of een bepaald feitelijk gebeuren moet worden aangemerkt als één feit of als meer feiten. Indien er verschillende penitentiaire verbods- en/of gebodsnormen zijn overtreden kan de overtreding van een norm in beginsel worden aangemerkt als één feit, zodat er bij meer normovertredingen sprake is van meer feiten. Slechts in het uitzonderlijke geval dat de feiten een zodanig sterke samenhang vertonen dat er geen verschil is in tijd, plaats, verwijt en te beschermen rechtsgoed is dit anders.

Gelet op het dossier en het verhandelende ter zitting stelt de beroepscommissie de navolgende feiten en omstandigheden vast.

Op 8 mei 2017 is aan klager een disciplinaire straf van 14 dagen opsluiting in eigen cel opgelegd vanwege de weigering om mee te werken aan plaatsing in een meerpersoonscel.

Op 18 mei 2017 heeft de psycholoog een gesprek gehad met klager. De psycholoog heeft aangegeven dat klager het beste geplaatst kan worden op een extra-zorgafdeling op het moment dat daar een plaats vrij is.

Op 22 mei 2017 heeft klager wederom aangegeven niet mee te willen werken aan plaatsing op een meerpersoonscel. Om die reden is aan klager wederom een straf van 14 dagen in eigen cel opgelegd.

Op 24 mei 2017 is klager geplaatst in de extra-zorgafdeling waarmee de straf is

geëindigd.

Naar het oordeel van de beroepscommissie heeft de directeur in redelijkheid voornoemde weigeringen als twee verschillende feiten kunnen aanmerken. Dit betekent dat per feit een straf van opsluiting in een (straf)cel voor ten hoogste 14 dagen kan worden opgelegd. De beroepscommissie acht de opgelegde straffen – bij afweging van alle in aanmerking komende belangen – niet onredelijk of onbillijk. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog ongegrond worden verklaard

---

Zaaknummer:

17/2229/GM

Datum uitspraak:

9 februari 2018

Beroepscommissie:.

Habryka, drs. K.M.P.A.M.

Ruissen, dr.ing. C.J.

Jörg, mr. N.

Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling;
Inzage in stukken/dossier

Samenvatting:

Bevoegdheid inzien medische gegevens voor beroepscommissie volgt uit de Pm. Daarom daarvoor geen toestemming van klager vereist. Resistente ESBL-bacterie contra-indicatie voor operatie aan been. Aannemelijk is dat adequate medische behandeling is geboden. Beroep

ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28, 31)

Rechtsoverwegingen:

Door klager is verzocht om het beroep (opnieuw) te behandelen maar dan in Palier.

Nu klager, die op zijn adres van inschrijving is opgeroepen voor de zitting van 23 januari 2018, in de gelegenheid is gesteld om schriftelijk op het verslag van de zitting te reageren, ziet de beroepscommissie, die zich aan de hand van de stukken voldoende ingelicht acht om op het beroep te beslissen, geen reden voor een nieuwe zitting.

De beroepscommissie wijst het verzoek af.

In het voortraject is namens de inrichtingsarts geweigerd om klagers medische gegevens aan de beroepscommissie te verstrekken omdat niet was gebleken dat klager hiervoor toestemming heeft verleend.

De bevoegdheid van de beroepscommissie voor het inzien van de medische gegevens van een klager is vastgelegd in artikel 31, eerste lid, van de Penitentiaire maatregel. Naar het oordeel van de beroepscommissie betekent dit dat een klager niet uitdrukkelijk toestemming hoeft te verlenen voordat deze gegevens aan de beroepscommissie worden verstrekt.

Overigens heeft klager de beroepscommissie desgevraagd alsnog per e-mailbericht van 15 november 2017 toestemming gegeven voor het

opvragen en inzien van zijn medische gegevens.

Uit de behandeling ter zitting en de stukken, met name klagers medische gegevens, volgt dat de aanwezigheid van een ESBL-bacterie in klagers been, welke bacterie resistent is voor antibiotica, een contra-indicatie vormde om klager aan het been te opereren. Gelet op de medische gegevens en de schriftelijke en mondelinge toelichting door/namens de inrichtingsarts ter zitting acht de beroepscommissie aannemelijk geworden dat klager een adequate medische behandeling is geboden voor zijn klachten en dat er derhalve geen sprake is van handelen door en/of namens de inrichtingsarts dat in strijd zou zijn met de in artikel 28 Pm vermelde norm. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/2583/GM

Datum uitspraak:

9 februari 2018

Beroepscommissie:.

Habryka, drs. K.M.P.A.M.

Ruissen, dr.ing. C.J.

Jörg, mr. N.

Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling

Samenvatting:

Niet gebleken dat inrichtingsarts zorgvuldige afweging heeft gemaakt

over doorverwijzing naar medisch specialist i.v.m. klagers verzoek om refertilisatie. Beroep gegrond, aanbeveling om klager alsnog door te verwijzen naar uroloog, geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28; EVRM art. 8, 12)

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft bij de medische dienst aangegeven dat hij gesteriliseerd is in 2014 en dat hij een hersteloperatie zou willen ondergaan in verband met de huidige kinderwens van klager en zijn partner. Klager heeft als reden voor zijn verzoek aangegeven en zulks onderbouwd dat de eerste vijf jaren na de sterilisatie de kans op herstel het grootst is en na vijf tot tien jaren die kans ingrijpend afneemt. Klager heeft geen verlof en komt over twee jaar pas in aanmerking voor detentiefasering. Hij heeft aangegeven eventueel bereid te zijn om zelf de kosten voor de operatie te dragen.

Naar het oordeel van de beroepscommissie is klagers stelling, dat de eerste vijf jaren na sterilisatie de kans op herstel na refertilisatie groter is dan in de jaren die daarop volgen, juist. Weliswaar heeft de medische dienst advies gevraagd bij de medisch adviseur - die zich van een oordeel heeft onthouden - maar niet in te zien valt waar de weigering door en/of namens de inrichtingsarts om verdere stappen te ondernemen op berust.

De artikelen 8 en 12 van het EVRM verlenen niet een afdwingbaar recht om kinderen te krijgen, maar wel een recht om daarbij niet nodeloos gehinderd te worden, waarbij in individuele gevallen een zorgvuldige afweging dient te

worden gemaakt. Uit de stukken komt niet naar voren dat door of namens de inrichtingsarts een zorgvuldige afweging is gemaakt omtrent een doorverwijzing naar de medisch specialist die uiteindelijk alle factoren moet wegen die bij een dergelijke ingreep in aanmerking komen.

Gelet op het bovenstaande had klager naar het oordeel van de beroepscommissie doorverwezen dienen te worden naar een uroloog om te beoordelen of in klagers geval een vaso-vasotomie mogelijk is en wat de condities zijn waaronder deze zou kunnen worden uitgevoerd. Nu dit niet is geschied, is de beroepscommissie van oordeel dat het handelen door of namens de inrichtingsarts kan worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De beroepscommissie ziet geen reden om verzoeker een tegemoetkoming toe te kennen nu zij de aanbeveling zal doen om klager alsnog door te verwijzen naar een uroloog.

Zaaknummer:

17/4076/GV

Datum uitspraak:

26 februari 2018

Beroepscommissie:

Brand, J.G.A. van den Schagen, J.
Bas, mr. C.M. van der Koster, mr. M.L.

Trefwoorden:

Strafonderbreking vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf

Samenvatting:

Voldoende komen vast te staan dat klager niet langer rechtmatig verblijf heeft in Nederland. Uit art. 40a van de Regeling en toelichting daarop kan niet worden opgemaakt dat strafonderbreking uitsluitend op initiatief betrokkene dient te worden opgestart. Dat klager heeft aangekondigd voorwaarde niet naar Nederland terug te keren niet te zullen nakomen, kan niet aan verlenen van strafonderbreking in de weg staan. Dit heeft tot gevolg dat tenuitvoerlegging straf zal worden hervat. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a).

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van 1620 dagen, gevolgd door een gevangenisstraf van 60 dagen en een omgezette voorwaardelijke gevangenisstraf van 180 dagen, wegens – onder meer – een woningoverval. Aansluitend dient hij in het kader van de Wet Terwee in totaal 74 dagen vervangende hechtenis te ondergaan in verband met schadevergoedingsmaatregelen van in totaal (inclusief verhogingen) € 5.755,93. De einddatum van zijn detentie valt op 8 februari 2019. Op 5 januari 2018 is klager uitgeschreven uit de locatie Sittard in verband met de verlening van strafonderbreking op grond van artikel 40a van de Regeling en zijn uitzetting naar Angola.

Ingevolge artikel 40a, eerste lid, van

de Regeling kan strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft in Nederland in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000. In artikel 40a, tweede lid, van de Regeling is bepaald dat ingeval een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, strafonderbreking kan worden verleend nadat ten minste de helft van deze straf is ondergaan. Indien een vrijheidsstraf van meer dan drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste twee derde gedeelte van de straf is ondergaan. Aan de strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert, op straffe van het hervatten van de tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de stukken volgt dat door de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie op 14 november 2013 is beslist tot intrekking van klagers verblijfsvergunning regulier, hetgeen tot gevolg heeft dat klager geen rechtmatig verblijf meer in Nederland heeft en kan worden uitgezet. Voorts is bij deze beslissing aan klager een inreisverbod uitgevaardigd voor de duur van tien jaar. Deze beschikking is op 4 december 2013 aan klager uitgereikt. Uit de reactie van de selectiefunctionaris van 14 december 2017 blijkt dat er dienaangaande geen procedures lopen. Niet gebleken is dat niet van voormelde informatie kan worden uitgegaan. Daarom is naar het oordeel van de beroepscommissie voldoende komen vast te staan dat klager niet langer rechtmatig verblijf heeft in Nederland.

Voor zover namens klager is

aangevoerd dat hij niet zelf om strafonderbreking heeft verzocht overweegt de beroepscommissie dat artikel 40a van de Regeling niet een verzoek van de gedetineerde vereist. In de toelichting (Stcrt 2012 nr. 7141) op artikel 40a van de Regeling staat het volgende: "Met betrekking tot de toepassing van de bevoegdheid tot strafonderbreking wordt de Minister geïnformeerd en geadviseerd door de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V) van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. Deze dienst treft alle maatregelen die het vertrek van de vreemdeling zonder rechtmatig verblijf mogelijk maken. Wanneer van de zijde van de DT&V wordt geadviseerd om aan een vreemdeling zonder rechtmatig verblijf strafonderbreking te verlenen, beoordeelt de DJI of er redenen zijn die zich tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. Gedacht moet bijvoorbeeld worden aan de belangen van slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde was geschokt door het door de vreemdeling gepleegde delict. Ook kunnen lopende onderzoeken van politie en justitie zich tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten."

Naar het oordeel van de beroepscommissie kan uit artikel 40a van de Regeling en de toelichting daarop niet worden opgemaakt dat de strafonderbreking uitsluitend op initiatief van de betrokkene dient te worden opgestart. De Minister heeft in zijn beslissing van 5 december 2017 aangegeven het verzoek te hebben beoordeeld aan de hand van de regelgeving en daarbij de uitgebrachte adviezen betrokken.

Het Openbaar Ministerie heeft, gelet op informatie vanuit de DT&V en het Centraal Justitieel Incassobureau (de slachtoffers zijn schadeloos gesteld), geen bezwaren meer tegen toepassing van strafonderbreking.

Dat klager – onder meer in de schorsingsprocedure – heeft aangekondigd de voorwaarde om niet naar Nederland terug te keren niet te zullen nakomen, kan niet aan het verlenen van strafonderbreking in de weg staan. Dit heeft tot gevolg dat de tenuitvoerlegging van de straf zal worden hervat.

Gelet op het voorgaande kan de bestreden beslissing dan ook, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/2662/TB

Datum uitspraak:

27 februari 2018

Beroepscommissie:

Bos, drs. W.A.Th.
Niederer, mr. J.M.L.
Maanicus, mr. R.M.
Gemert, mr. H.S. van (secr.).

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing tbs

Samenvatting:

Slachtofferbelangen hebben geen

overwegende rol gespeeld in beslissing plaatsing buiten de regio. Behandelgeschiedenis en wens behandeling zo snel mogelijk te laten aanvangen, vormen onvoldoende reden af te wijken van regionale plaatsing. Geen contra-indicaties. Beroep gegrond. Opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 11; Beleidskader tbs dwang 2016)

Rechtsoverwegingen:

Bij de plaatsing van ter beschikking gestelden dienen, op grond van artikel 11, tweede lid, van de Bvt de volgende overwegingen te worden betrokken:

- a) de eisen die de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de ter beschikking gestelde voor de veiligheid van anderen dan de ter beschikking gestelde of de algemene veiligheid van personen of goederen stelt, en
- b) de eisen die de behandeling van de ter beschikking gestelde gezien de aard van de bij hem geconstateerde gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van zijn geestvermogens stelt.

Op grond van het Beleidskader plaatsing tbs dwang 2016 wordt een terbeschikkinggestelde in beginsel in de kliniek geplaatst die het dichtst bij zijn woonplaats ligt. Klager komt van oorsprong uit Eindhoven, zijn familie woont in Eindhoven en Helmond.

Aan klager is een tbs-maatregel opgelegd, in eerste instantie met voorwaarden en, na het onherroepelijk worden van de uitspraak van de rechtbank van 10 februari 2017, met bevel tot verpleging van overheidswege. De door de verweerder overgelegde

‘Indicatiestelling TBS’ van 20 juli 2017 houdt – voor zover van belang – het volgende in:

“Verschillende behandel pogingen in (verschillende) FPK’s zijn niet succesvol geweest; behandeling in een FPC is geïndiceerd (...). Hier zal gewerkt moeten worden aan het erkennen van zijn problematiek en aan overige behandel doelen, alvorens opnieuw getracht wordt betrokkene te resocialiseren (...). Gezien het contactverbod met het slachtoffer is het wellicht raadzaam hem buiten de regio te plaatsen”.

Door klager is onbetwist gesteld dat hij sinds zijn veroordeling nooit contact heeft opgenomen met het slachtoffer. Bovendien is ter zitting van de beroepscommissie door de vertegenwoordiger van verweerder gesteld dat de slachtofferbelangen geen overwegende rol in de plaatsingsbeslissing hebben gespeeld. Het door de verweerder aangevoerde argument ten aanzien van klagers behandelgeschiedenis en de wens klagers behandeling zo snel mogelijk te laten aanvangen, vormt naar het oordeel van de beroepscommissie onvoldoende reden af te wijken van het uitgangspunt van regionale plaatsing, mede gelet op de door klager toegelichte banden die hij heeft met zijn zoontje en ouders. Ook anderszins is niet gebleken van een contra-indicatie als bedoeld in voormeld beleidskader, waarbij de beroepscommissie nog opmerkt dat plaatsing in een FPK, gelet op voornoemde indicatiestelling, niet voor de hand ligt.

Het hiervoor overwogene brengt mee

dat de beslissing klager te plaatsen in de Oostvaarderskliniek, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, onredelijk en onbillijk moet worden geacht. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Nu de bestreden beslissing op materiële grond wordt vernietigd, zal de beroepscommissie met toepassing van het bepaalde in artikel 66, derde lid, onder a van de Bvt in verbinding met artikel 69, vijfde lid van de Bvt de verweerder opdragen binnen uiterlijk een maand na ontvangst, en met inachtneming, van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen

---

Zaaknummer:

17/1472/TB

Datum uitspraak:

9 februari 2018

Beroepscommissie:

Bos, drs. W.A.Th.
Niederer, mr. J.M.L.
Woensel, mr. A.M
Kokee, mr. R.

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel; Plaatsing/
overplaatsing longstay

Samenvatting:

Naar analogie van Awb doorzendplicht bezwaarschrift als beroepschrift. Gelet op driejaarlijkse toetsing van longstaystatus kan niet worden gesteld dat 'prospect of release' en 'possibility to review' niet mogelijk zijn. Geen aanleiding voor nader klinisch

onderzoek. Klager ontvankelijk in beroep. Beroep tegen afwijzing verzoek overplaatsing ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 11, 58; Awb art. 6:15; EVRM art. 3, 5)

Rechtsoverwegingen:

Klagers raadsman heeft de bestreden beslissing van 14 april 2017 op 19 april 2017 ontvangen en vervolgens op 26 april 2017 per post en per e-mail een bezwaarschrift gestuurd naar de verweerder in plaats van het schrijven als beroepschrift te sturen naar de beroepscommissie. Naar het oordeel van de beroepscommissie dient de verweerder in een dergelijk geval, naar analogie van artikel 6:15 van de Awb, het schrijven door te sturen naar de juiste instantie. Nu dit niet is gebeurd, concludeert de beroepscommissie dat klager tijdig beroep heeft ingediend. Namens de verweerder is aangevoerd dat het beroep niet van gronden is voorzien en dat het beroepschrift derhalve (ook) om die reden niet voldoet aan de eisen als gesteld in artikel 69 eerste en vierde lid, en artikel 58, derde lid, van de Bvt.

De beroepscommissie stelt vast dat in het schrijven van 26 april 2017, dat abusievelijk door de verweerder niet is doorgezonden en dat door de beroepscommissie als beroepschrift is aangemerkt, uitgebreid de gronden worden weergegeven.

Gelet op het bovenstaande zal de beroepscommissie klager ontvangen in het beroep.

Inhoudelijk overweegt de beroepscommissie het volgende. Bij de (over)plaatsing van ter

beschikking gestelden dient, op grond van artikel 11, tweede lid, van de Bvt het volgende in de overwegingen te worden betrokken:

- a) de eisen die de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de ter beschikking gestelde voor de veiligheid van anderen dan de tbs-gestelde of de algemene veiligheid van personen of goederen stelt, en
- b) de eisen die de behandeling van de tbs-gestelde gezien de aard van de bij hem geconstateerde gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van zijn geestvermogens stelt.

Klager verblijft sinds 1999 in een longstayvoorziening.

In paragraaf 6.3 van het Beleidskader longstay forensische zorg van 1 januari 2009, in werking getreden op 1 juni 2009, is bepaald dat door middel van een periodieke toets driejaarlijks door de LAP wordt beoordeeld of voortzetting van de longstaystatus nog gerechtvaardigd is. Bij deze toets is het van belang de behandelingsvatbaarheid van de ter beschikking gestelde te onderzoeken.

Uit de in het kader van de driejaarlijkse toets uitgebrachte pro justitia rapportages van 27 en 29 juli 2017 en het verlengingsadvies van 23 augustus 2017 van het hoofd van de Pompestichting volgt dat er momenteel geen behandel mogelijkheden voor klager zijn en dat voortzetting van zijn plaatsing in een longstayvoorziening geïndiceerd is.

De LAP heeft in haar advies van 29 september 2017 geadviseerd om klagers longstaystatus voort te zetten.

Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat de verweerder in redelijkheid het verzoek om overplaatsing heeft kunnen afwijzen. Niet is gebleken van feiten of omstandigheden die aanleiding zouden moeten geven voor plaatsing uit de longstay of een nader onderzoek daartoe.

Daarbij kan gelet op bovenvermelde driejaarlijkse toetsing niet worden gesteld dat een 'prospect of release' en een 'possibility to review' niet mogelijk zijn en dat er sprake zou zijn van schending van artikel 3 en/of artikel 5 van het EVRM.

Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Ten overvloede wordt nog overwogen dat ook in een longstayvoorziening aandacht wordt geschonken aan eventuele veranderingen bij klager en telkens wordt bezien of (enige vorm van) behandeling tot de mogelijkheden behoort.

Klager en zijn raadsman hebben overigens geen concrete argumenten aangevoerd waarom klager in een longcarevoorziening geplaatst zou dienen te worden.

Zaaknummer:

17/2611/JA

Datum uitspraak:

23 februari 2018

Beroepscommissie:

Boer, J.G.J. de

Heddema, drs. H.A.

Koens, mr. M.J.C..

Bevaart, mw. mr. E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Luchten

Samenvatting:

Incidenteel moet luchten in luchtkooi ook kunnen plaatsvinden als door verzuim van personeel te weinig personeelsleden aanwezig zijn om tijdens het luchten op de reguliere luchtplaats de veiligheid te kunnen waarborgen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 52)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie heeft geen aanleiding te twijfelen aan de door de unit coördinator ter zitting van de beklagrechtter afgelegde verklaring dat de jongeren van klagers afdeling later in de week gecompenseerd zijn in het geval jongeren door verzuim van personeel minder gemeenschappelijke uren verblijf op de groep, naar klager stelt 30 minuten op 10 december 2016, hebben kunnen verblijven.

De beroepscommissie heeft verder geen enkele aanwijzing om tot het oordeel te kunnen komen dat het luchten in een luchtkooi niet als luchten in de zin van de wet kan worden aangemerkt. Zoals in RSJ 9 november 2017, 17/1722/JA ten aanzien van een andere jeugdige dan klager is overwogen, is het uitgangspunt van de wetgever dat jeugdigen gemeenschappelijk luchten en dat kan worden besloten tot individueel luchten in een luchtkooi als sprake is van een ordemaatregel of disciplinaire straf waardoor gemeenschappelijk luchten niet mogelijk is. Naar het oordeel van de beroepscommissie moet incidenteel

luchten in een luchtkooi in redelijkheid ook kunnen plaatsvinden in het geval door verzuim van personeel te weinig personeelsleden aanwezig zijn om tijdens het luchten op de reguliere luchtplaats de veiligheid te kunnen waarborgen.

Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/2973/JA

Datum uitspraak:

23 februari 2018

Beroepscommissie:

Boer, J.G.J. de
Heddema, drs. H.A.
Koens, mr. M.J.C..
Bevaart, mw. mr. E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten

Samenvatting:

In november 2016 doseerprogramma opgelegd, waarbij via geleidelijke opbouw en positief gedrag naar samen draaien op leefgroep wordt toegewerkt. Wekelijkse verlenging ook in januari 2017 noodzakelijk wegens niet/onvoldoende meewerken aan dat programma. Beroepen ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 23 lid 3)

Rechtsoverwegingen:

Bij RSJ 13 juni 2017, 17/0450/JA heeft de beroepscommissie een eerder beroep van klager betreffende zijn klacht over

het 'alleen draaien' op de ITA op basis van de haar op dat moment beschikbare gegevens - waarin geen sprake was van een inkomstenprogramma en/of doseerprogramma - gegrond verklaard en een tegemoetkoming toegekend over de periode van 3 oktober 2016 tot 5 januari 2017. Klacht 2017/4 ziet op de eerste week van 2017 en valt derhalve tot 5 januari 2017 onder de periode waarop voornoemde uitspraak betrekking heeft. Klager kan om die reden niet in beroep 17/2973/JA worden ontvangen voor zover dat ziet op het doseerprogramma tot 5 januari 2017, maar wel daarin worden ontvangen voor zover dat ziet op het voortduren van het doseerprogramma op 5 en 6 januari 2017.

De beklagrechtster heeft klager niet-ontvankelijk verklaard in klacht J2017/34 betreffende het doseerprogramma van 20 tot en met 23 januari 2017 onder verwijzing naar haar uitspraak betreffende de klacht 2017/32. Het secretariaat van de beroepscommissie heeft bij navraag bij de secretaris van de beklagcommissie bij Het Keerpunt vernomen dat laatst vermeld klachtnummer echter betrekking heeft op een andere jongere dan klager, en dat het juiste klachtnummer vermoedelijk 2017/31 had moeten zijn. Klager heeft beroep ingediend tegen de uitspraak van de beklagrechtster op die klacht (beroep 17/2978/JA), welke klacht ziet op het doseerprogramma van 16 tot en met 21 januari 2017, dus voornamelijk op de periode die vooraf gaat aan de periode waarop klacht J2017/34 ziet. De beroepscommissie zal klager daarom ontvangen in klacht J2017/34, deze

klacht aanmerken als een aanvulling op klacht 2017/31, en ook deze klacht inhoudelijk beoordelen.

Op grond van de stukken en het behandelde ter zitting stelt de beroepscommissie vast dat thans - anders dan ten tijde van de behandeling van beroep 17/0450/JA ter zitting van 20 april 2017 - duidelijk is geworden dat ten aanzien van klager sprake is geweest van een opgelegd inkomstenprogramma als bedoeld in artikel 23, eerste lid, Bjj dat na verlenging is gevolgd door een doseerprogramma als bedoeld in artikel 23, derde lid, Bjj, dat ingevolge het vierde lid van dat artikel wekelijks is verlengd. Klagers situatie is daarom niet vergelijkbaar met die van de jongere op wie RSJ 23 december 2016, 16/3609/JA betrekking heeft.

Met betrekking tot de duur van het doseerprogramma van 5 tot en met 23 januari 2017 wordt inhoudelijk het volgende overwogen.

Op grond van de stukken en het behandelde ter zitting staat vast dat klager en zijn groepsgenoten naar aanleiding van geweldsincidenten in november 2016 een doseerprogramma is opgelegd omdat het met het oog op de stabiliteit van de ITA-afdeling niet mogelijk was hen gecombineerd op de groep te laten verblijven dan wel aan activiteiten te laten deelnemen. In dat programma zijn, ook aan klager, uren aangeboden die hij moest draaien om ter uitvoering van het perspectiefplan via een geleidelijke opbouw en positief gedrag naar gecombineerd draaien met een of meer jongens van zijn afdeling te kunnen komen. Telkens is daarbij

ingeschat of klager geschikt was om in combinatie met een of meer andere jongeren op de groep kon verblijven en aan blokken kon deelnemen. Voldoende aannemelijk is dat klager niet of onvoldoende aan dat programma heeft meegewerkt, waardoor het noodzakelijk was het programma te verlengen, ook in de maand januari 2017. Daarom kan klager niet worden gevolgd in zijn betoog dat meer sprake is geweest van een ordemaatregel en dat de duur van het doseerprogramma niet alleen aan hem heeft gelegen. Het beroep op RSJ 18 december 2009, 09/2702/JA faalt, nu daarin sprake was van een andere situatie dan die van klager.

De beroepen en klacht 2017/34 zullen daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/3007/JA

Datum uitspraak:

23 februari 2018

Beroepscommissie:

Boer, J.G.J. de
Heddema, drs. H.A.
Koens, mr. M.J.C..
Bevaart, mw. mr. E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten

Samenvatting:

Verlenging inkomstenprogramma noodzakelijk wegens niet meewerken aan opbouw behandelrelatie.
Opleggen en wekelijks verlengen

doseerprogramma niet onredelijk wegens langdurig niet/onvoldoende meewerken aan programma. Beroepen ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 23 lid 1 en 3)

Rechtsoverwegingen:

De beklagrechtter heeft klager niet-ontvankelijk verklaard in klacht J2017/131 betreffende het doseerprogramma van 18 tot en met 24 april 2017 (waartegen beroep 17/2614/JA is gericht) onder verwijzing naar haar uitspraak waarbij klacht J2017/121 ongegrond is verklaard (waartegen beroep 17/2994/JA is gericht). Laatst vermelde klacht heeft echter betrekking op de duur van het doseerprogramma van 13 tot en met 16 april 2017. Klager had daarom moeten worden ontvangen in klacht J2017/131. De beroepscommissie zal daarom doen wat de beklagrechtter had behoren te doen, klager ontvangen in deze klacht en deze klacht inhoudelijk beoordelen. De ongegrondverklaring van klacht J2017/121 kan geen stand houden, nu deze klacht betrekking heeft op het doseerprogramma van 13 tot en met 16 april 2017, en deze periode valt onder de periode waarop klacht J2017/124 betrekking heeft, welke klacht door de beklagrechtter ongegrond is verklaard (waartegen beroep 17/2998/JA is gericht). Laatst vermelde klacht heeft namelijk betrekking op de verlenging van het doseerprogramma van 11 tot en met 18 april 2017. De beroepscommissie zal klager daarom alsnog niet-ontvankelijk verklaren in klacht J2017/121. Verder heeft de beklagrechtter klager niet-ontvankelijk verklaard in klacht J2017/125 betreffende het

doseerprogramma van 9 tot en met 13 april 2017 (waartegen beroep 17/2618/JA is gericht) onder verwijzing naar haar uitspraak waarbij klacht J2017/124 ongegrond is verklaard (waartegen beroep 17/2998/JA is gericht). Laatst vermelde klacht heeft betrekking op het doseerprogramma van 11 tot en met 18 april 2017. De verwijzing naar klacht J 2017/124 is daarom onjuist. Verwezen had moeten worden naar de uitspraak waarbij klacht J2017/109 betreffende de verlenging van het doseerprogramma van 4 tot en met 11 april 2017 ongegrond is verklaard (waartegen beroep 17/3009/JA is gericht). Beroep 17/2817/JA zal daarom ongegrond worden verklaard met wijziging van gronden.

De beklagrechter heeft klager niet-ontvankelijk verklaard in klacht J2017/107 betreffende het doseerprogramma van 24 tot en met 28 maart 2017 (waartegen beroep 17/1873/JA is gericht) onder verwijzing naar haar uitspraak waarbij klacht 2017/106 ongegrond is verklaard. Laatst vermelde klacht heeft echter betrekking heeft op een andere periode, namelijk het doseerprogramma vanaf 28 maart 2017 (waartegen beroep 17/3010/JA is gericht). Klager had daarom in zijn klacht J2017/107 moeten worden ontvangen.

Hetzelfde geldt voor de klacht J2017/140 betreffende het doseerprogramma vanaf 28 april 2017 (waartegen beroep 17/2615/JA is gericht). De beklagrechter heeft klager in die klacht niet-ontvankelijk verklaard onder verwijzing naar haar uitspraak waarbij de klacht J2017/139 betreffende het doseerprogramma vanaf 2 mei 2017

ongegrond is verklaard (waartegen beroep 17/2993/JA is gericht), terwijl beide klachten betrekking hebben op opeenvolgende periodes van het doseerprogramma. De beroepscommissie zal daarom doen wat de beklagrechter had behoren te doen, klager ontvangen in de klachten en deze klachten inhoudelijk beoordelen.

Inhoudelijk overweegt de beroepscommissie als volgt.

Bij RSJ 23 februari 2018, 17/2973/JA, 17/2974/JA, 17/2975/JA, 17/2977/JA, 17/2978/JA, 17/2302/JA heeft de beroepscommissie klagers beroepen tegen de ongegrondverklaring van zijn klachten over verlenging van het aan hem opgelegde doseerprogramma vanaf 5 tot en met 23 januari ongegrond verklaard. Daarbij is overwogen dat naar aanleiding van geweldsincidenten in november 2016 aan klager en zijn groepsgenoten een doseerprogramma is opgelegd omdat het met het oog op de stabiliteit van de afdeling niet mogelijk was hen gecombineerd op de groep te laten verblijven dan wel aan activiteiten te laten deelnemen. In dat programma zijn, ook aan klager, uren aangeboden die hij moest draaien om ter uitvoering van het perspectiefplan via een geleidelijke opbouw en positief gedrag naar gecombineerd draaien met een of meer jongens van zijn afdeling te kunnen komen. Telkens is daarbij ingeschat of klager geschikt was om in combinatie met een of meer andere jongeren op de groep kon verblijven en aan blokken kon deelnemen. Voorts is overwogen dat voldoende aannemelijk is dat klager niet of onvoldoende aan dat programma heeft meegewerkt,

waardoor het noodzakelijk was het doseerprogramma te verlengen.

Vast staat dat klager vervolgens ter observatie in de FOBA van De Hartelborgt heeft verbleven en na terugkeer in Het Keerpunt op 22 februari 2017 in een inkomstenprogramma als bedoeld in artikel 23, eerste lid, Bjj is geplaatst. Dit inkomstenprogramma is conform de wet tweemaal met een week verlengd.

In beroep is aan de orde de tweede verlenging van het inkomstenprogramma van 8 tot en met 15 maart 2017, alsmede het met ingang van 15 maart 2017 opleggen van een doseerprogramma, alsmede verlengingen daarvan vanaf 24 maart tot en met 9 mei 2017.

Op grond van de stukken en het behandelde ter zitting is voldoende aannemelijk dat het inkomstenprogramma bedoeld was ter voorbereiding van klagers onderbrenging op de groep en ten behoeve van de vaststelling van het perspectiefplan. De FOBA had geadviseerd tot 'ambulante Forca'. Voorts speelde mee dat klager door zich als advocaat voor te doen vanuit De Hartelborgt telefonisch contact met Het Keerpunt heeft opgenomen en bedreigingen jegens de ITA-afdeling en het personeel van Het Keerpunt heeft geuit; hij medewerkers van Het Keerpunt ten onrechte heeft beschuldigd van onder meer seksueel misbruik en dat klager daarbij een jongere van zijn groep heeft betrokken waardoor klager door de groep als een verrader werd gezien. In het inkomstenprogramma was sprake van een opbouwprogramma

waarbij het de bedoeling was dat klager in toenemende mate zou gaan deelnemen aan activiteiten. Het ging daarbij om kwartiertjes verblijf op de groep met uitbouw per dag. Het inkomstenprogramma is op 8 maart 2017 met een week verlengd, omdat dit in overleg met de gedragswetenschapper noodzakelijk werd geacht omdat klager niet meewerkte aan het opbouwen van een behandelrelatie en het werken aan doelen daar hij medewerking aan Forca weigerde en zijn communicatie beperkte tot instructie aan de groepsleiding om dit of dat voor hem te doen. Deze beslissing kan in het licht van klagers gedrag bezien niet in strijd met de wet en evenmin onredelijk of onbillijk worden geacht.

Voorts is voldoende aannemelijk dat klager, zoals ook in de beschikking tot het opleggen van het doseerprogramma en de beschikkingen tot verlenging daarvan is vermeld, kennelijk tot de voorzichtige kentering begin mei 2017 niet of onvoldoende aan dat programma heeft meegewerkt, waardoor het steeds noodzakelijk was het doseerprogramma te verlengen. Zo staat in de beschikking van 15 maart 2017 vermeld dat klager nog steeds niet meewerkt waardoor het opbouwen van een behandelrelatie niet aan de orde is. In de beschikking van 21 maart 2017 staat vermeld dat klager weigert te communiceren en zich geheel aan de behandeling onttrekt om een overplaatsing te bereiken of een door hem onwenselijk geachte plaatsing in een tbs-inrichting te voorkomen. In de beschikking van 28 maart 2017 staat dat klager niet spreekt met de gedragswetenschapper van Het Keerpunt en de gedragsdeskundige

'Forca ambulat'; dat hij met de groepsleiding uitsluitend via instructie en klachten communiceert; alsmede dat het weigeren van elke medewerking niet in het belang van klagers geestelijke of lichamelijke ontwikkeling is en ook niet in het belang van het opstellen en uitvoeren van een perspectiefplan is. Pas in de beschikking van 4 april 2017 staat vermeld er een begin van meewerken is waarop een gesprekkencyclus is gestart, maar blijkens de beslissingen van 18 en 25 april 2017 zijn begeleidings- en behandelingsgesprekken echter nog steeds niet van de grond gekomen. In de beschikking van 2 mei 2017 staat dat voortzetting van een opbouw nog steeds noodzakelijk is omdat klager weigert de helft van de hem aangeboden blokken mee te draaien en dat de komende twee dagen worden gebruikt om het programma aan te passen om tot uitbreiding van uren te kunnen komen. In de beschikking van 9 mei 2017 staat dat een begin van contact aan het ontstaan is, dat opbouw van uren is gestart en de begeleidings- en behandelrelatie stap voor stap kan worden opgebouwd. In het licht van de beschreven houding, opstelling en gedragingen van klager faalt zijn betoog dat de duur van het doseerprogramma niet alleen aan hem heeft gelegen en het personeel van de ITA van Het Keerpunt meer had moeten doen om hem in beweging te krijgen. De bestreden beslissingen zijn in dat licht bezien niet onredelijk of onbillijk. De beroepen zullen daarom ongegrond worden verklaard

-----
Zaaknummer:

17/2613/JA

Datum uitspraak:

23 februari 2018

Beroepscommissie:

Boer, J.G.J. de
Heddema, drs. H.A.
Koens, mr. M.J.C..
Bevaart, mw. mr. E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten; Luchten

Samenvatting:

Voor nieuwkomers op ITA is inkomstenprogramma mogelijk door wet m.b.t. inkomstenprogramma op reguliere groep naar analogie toe te passen op ITA. Geen aanwijzingen dat individueel luchten in luchtkooi tijdens dat programma niet als luchten in de zin van de wet kan worden aangemerkt. Beroep w.b. inkomstenprogramma en klacht m.b.t. luchten ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj artt.22c, 23 lid 1, 53)

Rechtsoverwegingen:

Bij RSJ 13 juni 2017, 17/0450/JA heeft de beroepscommissie een eerder beroep van klager betreffende zijn klacht over het 'alleen draaien' op de ITA op basis van de haar op dat moment beschikbare gegevens - waarin geen sprake was van een inkomstenprogramma en/of doseerprogramma - gegrond verklaard en een tegemoetkoming toegekend over de periode van 3 oktober 2016 tot 5 januari 2017.

De onderhavige klacht valt buiten die periode, zodat klager in het onderhavige beroep kan worden ontvangen.

Op grond van de stukken en het behandelde ter zitting stelt de beroepscommissie vast dat thans - anders dan ten tijde van de behandeling van beroep 17/0450/JA ter zitting van 20 april 2017 - duidelijk is geworden dat ten aanzien van klager sprake is geweest van een opgelegd inkomstenprogramma als bedoeld in artikel 23, eerste lid, Bjj dat na verlenging is gevolgd door een doseerprogramma als bedoeld in artikel 23, derde lid, Bjj. Klagers situatie is daarom niet vergelijkbaar met die van de jongere op wie RSJ 23 december 2016, 16/3609/JA betrekking heeft.

Krachtens artikel 22c, eerste lid, Bjj nemen jeugdigen op een ITA-afdeling deel aan gemeenschappelijke activiteiten gedurende ten minste zes uren per dag door de week en ten minste vier uren in het weekeinde.

Krachtens artikel 23, eerste lid, Bjj kan een jeugdige gedurende ten hoogste een week na zijn binnenkomst in de inrichting worden uitgesloten van het verblijf in een groep en beperkt worden in de deelname aan gemeenschappelijke activiteiten tot tenminste zes uren per dag.

Gelet op deze artikelen lijkt het niet mogelijk na binnenkomst op de ITA een inkomstenprogramma als bedoeld in artikel 23 Bjj op te leggen dat een verdere beperking dan deelname aan gemeenschappelijke activiteiten tot tenminste zes uren per dag inhoudt.

De beroepscommissie is met de beklagerechter van oordeel dat het ook voor nieuwkomers op de ITA mogelijk moet zijn ter voorbereiding van de beslissing tot onderbrenging van de jeugdige in de groep en ten behoeve van vaststelling van een perspectiefplan een inkomstenprogramma op te leggen waarbij verdergaande beperkingen opgelegd kunnen worden dan vermeld in artikel 22c Bjj. Naar het oordeel van de beroepscommissie is dit mogelijk door artikel 23, eerste lid, Bjj - op grond waarvan beperkingen in het verblijf op de groep en deelname aan gemeenschappelijke activiteiten ten opzichte van een reguliere afdeling opgelegd kunnen worden - naar analogie toe te passen op nieuwkomers op een ITA-afdeling.

Klager is op 30 augustus 2016 vanuit De Hartelborgt geplaatst op de ITA-afdeling van Het Keerpunt. Blijkens de schriftelijke mededeling van de beslissing van 31 augustus 2016 is klager die datum vanaf, 8.00 uur, tot en met 7 september 2016, 8.00 uur op grond van artikel 23 Bjj uitgesloten van activiteiten ter voorbereiding van de beslissing omtrent klagers onderbrenging in de groep. Deze beslissing is niet onredelijk te achten in het licht van het feit dat klager vanwege een ernstig incident in De Hartelborgt is overgeplaatst. Verder is van belang dat het de bedoeling was een programma voor klager samen te stellen waarbij klager eerst individueel en daarna met een andere jongere zou deelnemen aan activiteiten en toe te werken naar verblijf op de groep met een andere jongere. Klager heeft echter blijkens

de stukken onvoldoende daaraan meegewerkt, waardoor het niet tot de bedoelde opbouw is gekomen.

Klager heeft één uur per dag heeft mogen luchten, zij het van 31 augustus 2016 tot 3 september 2016 en op 5 september 2016 in een luchtkooi. Dit is niet in strijd met de wet noch onredelijk te achten in het licht van klagers gedrag. Zoals in RSJ 9 november 2017, 17/1722/JA ten aanzien van een andere jeugdige dan klager is overwogen, is het uitgangspunt van de wetgever dat jeugdigen gemeenschappelijk luchten en dat kan worden besloten tot individueel luchten in een luchtkooi als sprake is van een ordemaatregel of disciplinaire straf waardoor gemeenschappelijk luchten niet mogelijk is. Ditzelfde heeft naar het oordeel van de beroepscommissie te gelden ten aanzien van het luchten tijdens beperkingen krachtens een inkomstenprogramma als bedoeld in artikel 23, eerste lid, Bjj, dan wel een doseerprogramma als bedoeld in artikel 23, derde lid, Bjj. De beroepscommissie heeft geen enkele aanwijzing om tot het oordeel te kunnen komen dat het luchten in een luchtkooi niet als luchten in de zin van de wet kan worden aangemerkt.

Het beroep betreffende het inkomstenprogramma en de klacht betreffende het luchten in de luchtkooi zullen daarom ongegrond worden verklaard.